

чака; готови не готови трѣбва да ѝ са прѣдадемъ.

Кога е тѣй братия, то на съки часъ, на съкоя минута да са приготвяме; да чуемъ съвѣтътъ Господень, който ни казва: „бѣдете, впрочемъ готови, защото въ който часъ не мислите, въ който часъ са ненадѣйте синъ човѣческій ще доде.“ Рекохме, че ние само веднѣжъ ще умрѣмъ, само, само веднѣжъ; а онова, което ще са извърши само веднѣжъ, онова, което ще направимъ само единъ пѣтъ, трѣбва здраво да направимъ, и още нарочно, защото вѣчното ни блаженство, вѣчната си радость или скѣрбъ зависи оттамъ: *Гдѣто падне дървото, тамъ ще остане.* Щомъ смъртъта ни остави, тозъ часъ скоро сѣдѣтъ ще ни намѣри. Ако збѣркаме прѣдъ смъртъта си и ни свари тѣй, никога не ще можемъ вече да са поправимъ. За това, Братия, дневното Евангелие ни вика да са приготвимъ, да са измѣнимъ. А какъ да са измѣнимъ, какъ да са приготвимъ, то нека ви отговоря тѣй: грѣховетѣ ни трѣбва да сѣ опростени, душитъ ни освѣтлени, защото жилото, тѣшкото па смъртъта е грѣхътъ; ако сме очистени отъ лошевини, отъ грѣхове, то не трѣбва да са боимъ отъ смъртъта, ако душитъ ни сѣ освѣтени, то смъртъта ни ще бѣде сладка. Нъ сячко това не става, не сѣ добива изведнѣжъ; първата ни грижа, първата ни работа трѣбва да е сякога: да стоимъ прѣдъ неговото лице, тогава малко помалко той ще ни взмие отъ грѣховетѣ; въ сѣщото врѣме, ще е съ насъ Духъ свѣтій, кой ще освѣти душитъ ни и ще ни приготви онова ра-